

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๕๒/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ คน. ๕ /๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๘ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง { นายสิริ หรือ เสี่ยงม ศุภผล ผู้ฟ้องคดี
สำนักงานประกันสังคม ที่ ๑
เลขาธิการสำนักงานประกันสังคม ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งทางปกครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๑๗/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ ๑๓/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองขอนแก่น)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการประกันสังคม ระดับ ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สำนักงานประกันสังคมจังหวัดเลย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งที่ ๑๒๒๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ขณะดำรงตำแหน่งประกันสังคมจังหวัดบุรีรัมย์ ได้อนุมัติส่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทน กรณีคลอดบุตรให้แก่นางสาวเพ็ญจันทร์ สีนางใย

ซึ่งมี...

ซึ่งมีข้อเท็จจริงน่าเชื่อว่า นางสาวเพ็ญจันทร์ไม่ได้คลอดเด็กชายศุภวัฒน์ ศุภผล แต่เพื่อก่อให้เกิดสิทธิในการได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตร ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติคำวินิจฉัยและสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรรายนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเนื่องจากเห็นว่าเงินบำนาญที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเดือนละ ๑๔,๓๕๑.๗๒ บาท เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่ง ที่ ๒๔๓๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกเลิกคำสั่งเดิมและเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับเงินบำนาญ ครั้นวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งมีผลให้ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงอยู่ก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ และได้รับโทษทางวินัยหรือรับทัณฑ์ไปแล้วทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์นั้นมิได้เคยถูกลงโทษทางวินัยในกรณีนั้นมาก่อน ข้าราชการพลเรือนที่ถูกลงโทษให้ออกปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติดังกล่าวสามารถยื่นคำขอบรรจุกลับเข้ารับราชการได้ เพราะถือว่าบุคคลผู้ยื่นคำขอนั้นไม่ใช่ผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปสำหรับบุคคลที่จะเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เพื่อขอกลับเข้ารับราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับมีคำสั่งตามหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๓๑๖๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ โดยให้เหตุผลไว้สองประการ คือ ประการแรก ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการจนถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากได้มีการอนุมัติและสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรให้แก่นางสาวเพ็ญจันทร์ ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดี ทั้งที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่านางสาวเพ็ญจันทร์ไม่ได้คลอดบุตรรายนั้น แต่ผู้ฟ้องคดีกลับพิจารณาดำเนินการอนุมัติและสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทน ทั้งที่รู้อยู่ตลอดเวลาว่าเป็นเท็จ จึงถือได้ว่ามีลักษณะต้องห้ามเข้ารับราชการตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) และ (๑๐) แม้ว่าพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ไม่เคยถูกลงโทษไล่ออกจากราชการมาก่อน แต่การล้างมลทินดังกล่าวเป็นการล้างแต่เฉพาะโทษหาได้ล้างการกระทำไม่ พฤติการณ์การทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการดังกล่าวจึงยังคงมีอยู่ เมื่อพิจารณาจากพฤติการณ์และการกระทำความผิดจนเป็นเหตุให้ถูกไล่ออกจากราชการแล้ว ยังคงถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการในกรณีเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔)

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และประการที่สอง ผู้ฟ้องคดี จะมีอายุครบเกษียณอายุราชการในสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ (วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖) ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่จะดำรงตำแหน่งประเภท สายงาน และระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี ตลอดจนเมื่อเปรียบเทียบกับข้าราชการพลเรือนสามัญ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในปัจจุบันซึ่งมีข้าราชการที่มีความรู้ความสามารถ ตลอดจนประสบการณ์ และมีความสมบัติครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด และมีความต่อเนื่องในการปฏิบัติราชการ อยู่เป็นจำนวนมากที่สมควรจะได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งจะก่อให้เกิด ประโยชน์แก่ทางราชการมากกว่าที่จะบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการซึ่งถูกลงโทษ ไล่ออกจากราชการ และจะเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ เมื่อพิจารณา เหตุผลตามเอกสารแนบท้ายหนังสือขอความอนุเคราะห์กลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ระบุเพียงว่า ผู้ขอความอนุเคราะห์ไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ หากได้กลับเข้ารับราชการ เมื่อเกษียณอายุราชการแล้วจะมีรายได้จากเงินบำนาญ แม้จะเป็น จำนวนไม่มากนัก ก็สามารถดำรงชีพเป็นพลเมืองของประเทศชาติในบั้นปลายของชีวิตได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมิได้ระบุเหตุผลพร้อมข้อมูลสนับสนุนว่าเมื่อได้กลับเข้ารับราชการจะนำความรู้ ความสามารถและประสบการณ์มาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อย่างไร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องขอยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้าม ในการบรรจุกลับเข้ารับราชการตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) ประกอบกับระเบียบ ก.พ. ว่าด้วย การขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งไม่รับบรรจุกลับเข้ารับราชการ ต่อมา รองปลัดกระทรวงแรงงาน ปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวงแรงงาน ได้มีหนังสือ กระทรวงแรงงาน ลับ ที่ รง ๐๒๑๑.๕/๐๖๒๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งผล การวินิจฉัยคำอุทธรณ์ว่า ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง มีคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการเป็นการพิจารณาโดยลำช้า ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นภาระเมิดทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการที่ไม่ได้รับเงินเดือน ผู้ฟ้องคดี ขอคิดเพียงเงินบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เดือนละ ๑๔,๓๕๑.๗๒ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ถึงวันฟ้องคดีเป็นเงิน ๘๑๘,๐๔๗.๐๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระให้แก่ ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือที่ รง ๐๖๐๒/๓๑๖๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และผลการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งไม่รับบรรจุกลับเข้ารับราชการตามหนังสือกระทรวงแรงงานลับ ที่ รง ๐๒๑๑.๕/๐๖๒๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ปฏิเสธไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๘๑๘,๐๔๗.๐๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น และค่าเสียหายในส่วนที่เป็นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเดือนละ ๑๔,๓๕๑.๗๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จนกว่าจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ

ศาลปกครองชั้นต้นอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินคดีโดยได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาคำร้องขอกลับเข้ารับราชการ พร้อมเอกสารสรุปกรณีการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ตลอดจนข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องแล้ว สรุปได้ดังนี้

(๑) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งที่ ๑๒๒๗/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แต่ต่อมาได้ออกคำสั่งที่ ๒๔๓๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากกระทำผิดวินัยร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อทราบคำสั่งเพิ่มโทษทางวินัยให้ไล่ออกจากราชการแล้ว ถือว่าคำสั่งไล่ออกจากราชการเป็นที่ยุติมีผลใช้บังคับในชั้นของฝ่ายปกครอง ส่วนการดำเนินคดีอาญา ที่อ้างว่าอยู่ในระหว่างการพิจารณาของอัยการสูงสุด นั้น เป็นคนละส่วนกับการลงโทษทางวินัยที่ได้ขอยุติ และผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับผลของคำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวแล้ว และไม่มีผลทำให้คำสั่งลงโทษทางวินัยเปลี่ยนแปลงไป จึงไม่มีข้อโต้แย้งพฤติการณ์การกระทำผิดที่เป็นเหตุในการลงโทษทางวินัยดังกล่าว

/(๒) เพื่อให้...

(๒) เพื่อให้การพิจารณาคำร้องขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีเป็นไป ด้วยความรอบคอบถูกต้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือขอหารือเกี่ยวกับการบรรจุกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีต่อสำนักงาน ก.พ. ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ตอบข้อหารือว่ากรณีผู้ฟ้องคดี ได้รับการล้างมลทิน และถือว่าไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยในกรณีนี้มาก่อน ส่วนจะบรรจุผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการได้หรือไม่ นั้น เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะต้อง พิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับและควรพิจารณาด้วยความระมัดระวัง ตามที่ ก.พ. ได้เคยวางแนวทางไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ ซึ่งแม้ว่าผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ เพราะกระทำผิดวินัยจะไม่ขาดคุณสมบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพราะได้รับการล้างมลทินแล้ว แต่ผู้นั้นอาจเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีก็ได้ หากการกระทำอันเป็นเหตุให้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการนั้น เป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดี เพราะการล้างมลทินนั้นล้างแต่เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างการกระทำผิดนั้นด้วยไม่ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่มีลักษณะ ต้องห้ามประการหนึ่งประการใด ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. และมีความประสงค์จะรับกลับ เข้ารับราชการ ให้ส่งคำขอยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้าม และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งเหตุผลความจำเป็นที่จะให้กลับเข้ารับราชการต่อเลขาธิการ ก.พ. เพื่อดำเนินการ ต่อไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็น ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒

กรณีของผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จนถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากมีการอนุมัติสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนกรณี คลอดบุตรให้แก่นางสาวเพ็ญจันทร์ สีนางใย ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดี ทั้งที่ นางสาวเพ็ญจันทร์ไม่ได้คลอดบุตรรายนั้น แต่ผู้ฟ้องคดีกลับพิจารณาอนุมัติและสั่งจ่ายเงิน ประโยชน์ทดแทน โดยผู้ฟ้องคดีรู้อยู่ตลอดเวลาว่าเป็นเท็จ จึงถือได้ว่ามีลักษณะต้องห้าม เข้ารับราชการตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) และ (๑๐) แม้มีพระราชบัญญัติล้างมลทิน ในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งมีผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษไล่ออกจากราชการมาก่อน ไม่เป็นผู้มีลักษณะ ต้องห้ามตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๑๐) แต่การล้างมลทินดังกล่าวเป็นการล้างแต่เฉพาะโทษหาได้ ล้างการกระทำไม่ การกระทำทุจริตต่อหน้าที่ราชการดังกล่าวยังคงมีอยู่ ผู้ฟ้องคดียังคงเป็น

/ผู้ที่มี...

ผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการกรณีที่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี จนเป็นที่รังเกียจของสังคมตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามแนวทางที่ ก.พ. กำหนดข้างต้น

(๓) การขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ก.พ. ได้ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุพนักงานส่วนท้องถิ่นและข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนสามัญ กลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญไว้ว่า การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ประเภท สายงาน และระดับให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณา โดยคำนึงถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับจากความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ของผู้ขอบรรจุกลับเทียบกับข้าราชการพลเรือนสามัญผู้รับราชการ ในส่วนราชการนั้น และการบรรจุกลับเข้ารับราชการและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ผู้ขอบรรจุกลับต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐาน กำหนดตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนด และต้องมีคุณสมบัติทั่วไปและไม่มีลักษณะต้องห้าม หรือได้รับการยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๖ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๓๗ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ กรณีพิจารณารับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งจะมีอายุครบเกษียณอายุราชการ ในสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ (วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖) ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่จะดำรงตำแหน่งประเภท สายงาน และระดับเดียวกับ ผู้ฟ้องคดี และเมื่อเปรียบเทียบกับข้าราชการพลเรือนสามัญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในปัจจุบัน ซึ่งมีข้าราชการที่มีความรู้ ความสามารถ ตลอดจนประสบการณ์ และมีคุณสมบัติครบถ้วน ตามที่กฎหมายกำหนดและมีความต่อเนื่องในการปฏิบัติราชการอยู่เป็นจำนวนมากที่สมควร จะได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ มากกว่าที่ได้รับบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ซึ่งถูกกลบโหม้ไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ และจะเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ เมื่อพิจารณาเหตุผลตามเอกสารสรุปกรณีการขอบรรจุกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ที่แนบท้ายหนังสือขอความอนุเคราะห์กลับเข้ารับราชการ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ระบุเหตุผลพร้อมข้อมูลสนับสนุนว่า เมื่อได้กลับ เข้ารับราชการจะนำความรู้ ความสามารถและประสบการณ์มาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อย่างไร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องขอยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามในการบรรจุกลับเข้ารับราชการตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) ประกอบกับระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒

(๔) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติดังกล่าวแล้ว จึงไม่รับบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เพราะถือว่าเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการกรณีที่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคมตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๓๗ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ และไม่มีเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องขอยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามในการบรรจุกลับเข้ารับราชการตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) ตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการและได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอปลัดกระทรวงแรงงานพิจารณาอุทธรณ์ และปลัดกระทรวงแรงงานได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยยื่นแบบขอลกลับเข้ารับราชการตามมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งในห้วงเวลาดังกล่าวบทบัญญัติในลักษณะ ๔ และลักษณะ ๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังไม่มีผลใช้บังคับ (มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ เมื่อ ก.พ. ประกาศใช้มาตรฐานกำหนดตำแหน่ง) ตามมาตรา ๑๓๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยยังให้นำบทบัญญัติในลักษณะ ๓ และลักษณะ ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาใช้บังคับไปพลางก่อน และมาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีกระทำความผิดวินัยหรือกรณีที่สมควรให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ และลักษณะ ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ หรือมีคำสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น” กรณีที่จะพิจารณาฐานความผิดแก่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีย่อมจะต้องพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดไว้ และจากคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้มีข้อความใดที่ปรากฏว่าเป็นการพิจารณาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หากแต่เป็นการพิจารณาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายคนละฉบับกับกฎหมายที่ใช้ในการพิจารณา จึงเป็นการพิจารณาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว และได้แจ้งผลคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ก็เป็นการพิจารณาโดยล่าช้าจนผู้ฟ้องคดีเกือบครบกำหนดเกษียณอายุราชการ จึงไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การเพิ่มเติมว่า กระบวนพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง การขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีเริ่มเมื่อได้รับหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงแรงงานด่วนที่สุด ที่ รง ๐๒๐๓.๕/๒๘๓๔ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แจ้งว่า ได้รับหนังสือจากผู้ฟ้องคดียื่นขอความอนุเคราะห์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน พร้อมเอกสารขอให้พิจารณาคำร้องขอกลับเข้ารับราชการ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลบังคับใช้แล้ว ดังนั้น ข้อกฎหมายที่อ้างในการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ใช้บังคับในเรื่องนี้จึงเป็นพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การใช้กฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการพิจารณาเรื่องคำขอกลับเข้ารับราชการรายผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จะต้องพิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับเป็นสำคัญ ผู้ฟ้องคดีเป็นอดีตข้าราชการที่ถูกดำเนินการทางวินัยกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย รวมทั้งคำสั่งสำนักงานประกันสังคม ที่ ๑๒๒๗/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งสำนักงานประกันสังคม ที่ ๒๔๓๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการตามมติ ก.พ. ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นยุติตามที่คำสั่งไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยที่ กรณีพิจารณาดำเนินการอนุมัติและสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนให้แก่นางสาวเพ็ญจันทร์ สีนางโย ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีรู้ว่านางสาวเพ็ญจันทร์มิได้คลอดเด็กชายศุภวัฒน์ ศุภผล

/แต่กลับ...

แต่กลับพิจารณาดำเนินการอนุมัติและสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนทั้งที่รู้ว่าเป็นเท็จ จึงไม่มีข้อโต้แย้งในพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นการปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีผลให้ผู้ฟ้องคดี ได้รับโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นมา ต่อมา แม้ว่าพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษ ทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้นๆ แต่เนื่องจาก คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ได้แจ้งเวียนแนวทางปฏิบัติมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กรณีการบรรจุข้าราชการผู้ซึ่งออกจากราชการ เพราะกระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการ ในกรณีการล้างมลทินตามกฎหมายล้างมลทิน ซึ่งในขณะนั้นเป็นการล้างมลทินข้าราชการ กระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ตามพระราชบัญญัติ ล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๔๙๙ ว่า แม้ว่าผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยจะไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ (๑๐) (๑๑) (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพราะได้รับล้างมลทิน ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๔๙๙ แต่ผู้นั้น อาจเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ก็ได้ ถ้าหากการกระทำอันเป็นเหตุให้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก จากราชการนั้นเป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดี เพราะการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติ ล้างมลทินฯ นั้น ล้างแต่เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างการกระทำผิดนั้นด้วยไม่ ทั้งนี้ ตามหนังสือ สำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีคำขอกลับ เข้ารับราชการ ครั้งแรกตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ และครั้งที่สองเป็นหนังสือ ร้องเรียนต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพิจารณารับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำต้อง

/ดำเนินการ...

ดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติของหนังสือ ก.พ. ดังกล่าว คือเสนอเรื่องที่ต้องแสดงเหตุผล และความจำเป็นที่จะขอยกเว้นการบรรจุกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ซึ่งก่อนที่ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะมีคำสั่งที่พิพาทยังได้มีหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๑๗๐๘๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ ขอรื้อสำนักงาน ก.พ. เกี่ยวกับการขอบรรจุกลับเข้ารับราชการของ ผู้ฟ้องคดีแล้ว และสำนักงาน ก.พ. ได้ตอบข้อหารือว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินและถือว่า ไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยในกรณีนี้มาก่อน ส่วนจะบรรจุกลับเข้ารับราชการหรือไม่ เป็นเรื่องที่อยู่ ในดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะพิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการ จะได้รับ ด้วยความระมัดระวังตามแนวทางปฏิบัติที่ ก.พ. วางไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่สมควรรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการด้วยเหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้าม ในการเข้ารับราชการเนื่องจากเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ดังกล่าว และเมื่อพิจารณาโดยคำนึง ถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับในขณะนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหา การขาดแคลนบุคลากรในตำแหน่ง ประเภท สายงานและระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดี ระบุเหตุผลพร้อมข้อมูลสนับสนุนการขอกลับเข้ารับราชการเพียงว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ประกอบ อาชีพใดขอความอนุเคราะห์ให้ได้กลับเข้ารับราชการ เพื่อว่าเมื่อเกษียณอายุราชการจะได้มี รายได้จากเงินบำนาญ โดยไม่ได้แสดงว่าจะนำความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่มี เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด โดยพิจารณาจากพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว การพิจารณาบรรจุแต่งตั้งหรือรับบุคคลเพื่อเข้าสู่ ความเป็นข้าราชการ คือ ผู้ได้รับมอบหมายให้เข้าร่วมปฏิบัติภารกิจจัดทำบริการสาธารณะทั้งปวง ของราชการ มิได้พิจารณาจากความรู้ ความสามารถหรือประสบการณ์ที่จะเป็นประโยชน์ ต่อทางราชการเพียงประการเดียว หากยังต้องคำนึงถึงคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม ซึ่งเป็นคุณและโทษในลักษณะเฉพาะของบุคคลประกอบด้วย จากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความผิด ทางวินัยที่ผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทิน คือ การกระทำฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง วินัยที่ผู้ฟ้องคดีกระทำการฝ่าฝืนหรือละเมิด คือ คุณธรรม ในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญจำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม อย่างปกติสุข และเป็นสาระสำคัญของ การปฏิบัติราชการ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี

/ที่เป็น...

ที่เป็นข้าราชการในฐานะตำแหน่งผู้บังคับบัญชา กลับพิจารณาดำเนินการอนุมัติและ
 สั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนในเรื่องที่ตนรู้ว่าเป็นเท็จ เพื่อให้นางสาวเพ็ญจันทร์ สีนางใย
 ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดีได้รับเงินประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรโดยมิควรได้
 ย่อมเป็นประจักษ์จากความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการจนได้รับโทษทางวินัยไล่ออก
 จากราชการ และมาตรฐานของวิญญูชนคนทั่วไปก็อาจวินิจฉัยได้ว่าบุคคลใดก็ตามใช้อำนาจหน้าที่
 จากตำแหน่งหน้าที่ราชการแสวงประโยชน์โดยมิชอบให้แก่ตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ บุคคลนั้น
 ย่อมเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี เมื่อผู้ฟ้องคดีซึ่งมีประวัติต้องโทษทางวินัยฐานทุจริต
 ต่อหน้าที่ยื่นเรื่องขอกลับเข้ารับราชการ จำเป็นเองที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ต้องพิจารณาด้วยความระมัดระวังในความน่าเชื่อถือหรือความไว้วางใจได้ที่จะให้ผู้ฟ้องคดี
 กลับมาปฏิบัติราชการ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือตอบหารือเกี่ยวกับการบรรจุ
 กลับเข้ารับราชการจากสำนักงาน ก.พ. ตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๑/๒๗๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน
 ๒๕๕๕ แล้ว ขณะนั้น แม้หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะส่งคำขอยกเว้นให้เข้ารับราชการ
 กรณีที่มีลักษณะต้องห้ามไปเพื่อให้ ก.พ. ดำเนินการตามระเบียบ ก.พ. หรือผู้ฟ้องคดี
 ได้กลับเข้ารับราชการก็คงมีระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ไม่ถึง ๑ ปี ซึ่งเป็นเวลา
 ไม่มากนัก ประกอบกับความตั้งใจของผู้ฟ้องคดีในการกลับเข้ารับราชการตามที่ปรากฏชัด
 ในคำขอระบுகความมุ่งหมายรายได้จากเงินบำนาญเพื่อแก้ปัญหาการยังชีพซึ่งเป็น
 ผลประโยชน์ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี และไม่ได้แสดงข้อมูลสนับสนุนหรือเหตุผลที่เพียงพอว่า
 ความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่มีของผู้ฟ้องคดีจะช่วยราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 โดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยืนยันว่าขณะนั้น
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีปัญหาการขาดแคลนอัตรากำลัง โดยพิจารณาข้อกฎหมาย
 หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติของ ก.พ. ที่เกี่ยวข้อง เห็นได้ว่า กระบวนพิจารณา
 เรื่องขอกลับเข้ารับราชการรายผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้หารือ ก.พ. นั้นได้
 ดำเนินการไปด้วยความรอบคอบ และข้อเท็จจริงจากความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ผู้ฟ้องคดี
 ได้รับก็ดี และจากคำขอกลับเข้ารับราชการ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ก็ดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจพิจารณาโดยมีดุลพินิจเป็นอย่างอื่น การมีข้อวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดี
 เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี และไม่มีเหตุผลความจำเป็นที่จะยกเว้นให้ผู้ฟ้องคดี
 กลับเข้ารับราชการ อันเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาไม่ดำเนินเรื่องเพื่อจะขอยกเว้น
 ให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามในการบรรจุกลับเข้ารับราชการเสนอให้ ก.พ. พิจารณา

/ต่อไปนั้น...

ต่อไปนั้น จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่มีข้อพิจารณาสนับสนุนอย่างเหมาะสมกับสภาพข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายโดยถูกต้องแล้ว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๓๑๖๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่มีผลเป็นการไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาตามแนวทางปฏิบัติของ ก.พ. หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่สมควรรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ด้วยเหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการเนื่องจากเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจ อันเป็นข้อกฎหมายที่บัญญัติรับรองโดยมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ในการเป็นคุณสมบัติทั่วไป และโดยมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในฐานะลักษณะต้องห้าม จึงไม่มีผลเปลี่ยนแปลงการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการพิจารณาเรื่องขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องตามคำขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ไว้พิจารณาแล้วไม่เสนอเรื่องตามคำขอดังกล่าวให้ ก.พ. พิจารณายกเว้นให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า แม้พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้นๆ ถ้าหากการกระทำอันเป็นเหตุให้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการนั้นเป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดี เพราะการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ นั้น เป็นการล้างเฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างการกระทำผิดด้วยไม่ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีคำขอกลับเข้ารับราชการครั้งแรกตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ และครั้งที่สองเป็นหนังสือร้องเรียนต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพิจารณารับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำต้องดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติของ

/หนังสือ...

หนังสือ ก.พ. ดังกล่าว คือ เสนอเรื่องที่ต้องแสดงเหตุผลและความจำเป็นที่จะขอยกเว้นการบรรจุกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ซึ่งก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะมีคำสั่งที่พิพาทยังได้มีหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๑๗/๐๘๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ ขอรหัสสำนักงาน ก.พ. เกี่ยวกับการขอบรรจุกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีแล้ว และสำนักงาน ก.พ. ได้ตอบข้อหารือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินและถือว่าไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยในกรณีนี้มาก่อน ส่วนจะบรรจุกลับเข้ารับราชการหรือไม่ เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะพิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับด้วยความระมัดระวังตามแนวทางปฏิบัติที่ ก.พ. วางไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่สมควรรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการด้วยเหตุผลว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการเนื่องจากเป็นผู้บกพร่องทางศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคมตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ดังกล่าว และเมื่อพิจารณาโดยคำนึงถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับในขณะนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรในตำแหน่ง ประเภท สายงาน และระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีระบุเหตุผลพร้อมข้อมูลสนับสนุนการขอกลับเข้ารับราชการเพียงว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ประกอบอาชีพใดขอความอนุเคราะห์ให้ได้กลับเข้ารับราชการ เพื่อว่าเมื่อเกษียณอายุราชการจะได้มีรายได้จากเงินบำนาญโดยไม่ได้แสดงว่าจะนำความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่มีเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด นั้น จากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้คณะกรรมการที่มาประชุมลงมติแต่อย่างใด ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแฟ้มประวัติและประวัติการปฏิบัติหน้าที่ราชการ พร้อมความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ที่มีเพื่อจะใช้เพื่อประโยชน์ของทางราชการตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด พร้อมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยครบถ้วนแล้ว การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ที่ผู้ฟ้องคดีระบุว่าได้ยื่นคำขอดังกล่าว ณ กองการเจ้าหน้าที่สำนักงานประกันสังคม เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เลขรับที่ ๘๑๐๗ นอกจากข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ปรากฏเป็นลายมือเขียนลงในสำเนาภาพถ่ายคำขอแล้วไม่ปรากฏหลักฐานการลงรับหนังสือดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานผู้รับหนังสือดังกล่าว

/ซึ่งคู่กรณี...

ซึ่งคู่กรณีทั้งสองฝ่ายต่างมิได้โต้แย้งหรือพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการยื่นหรือการรับคำขอ กลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีในวันดังกล่าว และไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีได้ติดตาม ทวงถามเรื่องในระหว่างนั้น จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีมีหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรม ต่อรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ซึ่งระยะเวลาล่วงเลยแล้วเกือบ ๕ ปี กรณีจึงยังเป็น ที่สงสัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับคำขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ไว้เป็นการถูกต้องหรือไม่ นั้น ผู้ฟ้องคดีขออุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง มิได้โต้แย้งการรับหนังสือเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เลขรับที่ ๘๑๐๗ ทั้งที่เป็นหน่วยงานของรัฐ ซึ่งสามารถตรวจสอบเลขหนังสือรับ - ส่งตามทะเบียนที่ต้องจัดทำขึ้นตามระเบียบงานสารบรรณ ได้โดยง่าย จึงรับฟังได้อย่างชัดเจนว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้รับหนังสือดังกล่าวโดยชอบแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวข้างต้นแล้วไม่ดำเนินการเสนอตามขั้นตอนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการจรรยาบรรณระยะเวลาล่วงเลยเกือบ ๕ ปี จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า เกินสมควร จนเป็นเหตุให้เกิดความไม่เป็นธรรมและเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้เป็นไปตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า การดำเนินการของสำนักงานประกันสังคม ในเรื่องขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการภายใต้กรอบพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยนำแนวทางที่สำนักงาน ก.พ. วางไว้พิจารณา ประกอบกับประโยชน์ที่สำนักงานประกันสังคมจะได้รับ รวมถึงพิจารณาความจำเป็นของ หน่วยงาน รวมถึงหนังสือตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่กำหนดคุณสมบัติทั่วไปของการเป็น ข้าราชการพลเรือน มิใช่หลักกฎหมายในเรื่องที่ต้องให้คณะกรรมการพิจารณา การที่ สำนักงานประกันสังคมพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ขอกลับเข้ารับราชการมีลักษณะต้องห้าม เนื่องจากเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี จนเป็นที่รังเกียจของสังคม ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) เป็นแนวทางการดำเนินการตามการตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. ตามหนังสือ ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๓๗ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งการมีดุลพินิจเรื่องนี้ไม่มีประเด็น ที่ต้องให้คณะกรรมการลงมติแต่อย่างใด

/ตามที่...

ตามที่คุณฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้โต้แย้งการรับหนังสือเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เลขรับที่ ๘๑๐๗ ทั้งที่เป็นหน่วยงานของรัฐ ซึ่งสามารถตรวจสอบเลขหนังสือรับ - ส่งตามทะเบียนซึ่งต้องจัดทำขึ้นตามระเบียบงานสารบรรณได้โดยง่าย จึงรับฟังได้อย่างชัดแจ้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้รับหนังสือดังกล่าวโดยชอบแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวข้างต้นแล้วไม่ดำเนินการเสนอตามขั้นตอนที่เกี่ยวข้องเพื่อเสนอคณะกรรมการจรรยาบรรณระยะเวลาล่วงเลยเกือบ ๕ ปี จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร จนเป็นเหตุให้เกิดความไม่เป็นธรรมและเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ตามที่กระทรวงแรงงานมีหนังสือด่วนที่สุด ที่ รง ๐๒๐๓.๕/๒๘๓๔ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา เนื่องจากผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานขอให้พิจารณาการขอกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือที่ รง ๐๖๐๒/๑๗๐๘๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ ท้าหรือการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีต่อสำนักงาน ก.พ. มีสาระในข้อหาหรือสรุปว่าอดีตข้าราชการรายผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกฐานทุจริตก่อนวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ เมื่อได้รับการล้างมลทินและถือว่าไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยจะสามารถบรรจุกลับเข้ารับราชการได้หรือไม่ และต่อมาสำนักงาน ก.พ. มีหนังสือที่ นร ๑๐๑๑/๒๗๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕ ตอบข้อหาหรือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสาระสำคัญสรุปว่า อดีตข้าราชการรายผู้ฟ้องคดีถือว่าไม่เคยถูกลงโทษทางวินัย แต่การพิจารณาการขอกลับเข้ารับราชการให้คำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการตามแนวทางของสำนักงาน ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๓๑๖๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งผลการไม่รับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี โดยได้ระบุเหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการได้ในหนังสือแจ้งผลฉบับนี้แล้ว โดยยึดหลักตามแนวทางตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ โดยใช้หลักกฎหมายสำหรับการพิจารณาการขอรับกลับเข้ารับราชการ เมื่อการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในเรื่องนี้เป็นการศึกษาภายใต้กรอบของกฎหมาย การใช้ดุลพินิจเป็นไปโดยเหมาะสม รอบคอบ จึงไม่มีความเสียหายเป็นจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีจะเรียกร้องได้ การกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีเคยยื่นคำขอกลับเข้ารับราชการที่กองการเจ้าหน้าที่ เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้พิสูจน์โต้แย้งข้อเท็จจริงและไม่ได้สนใจติดตามทวงถามเรื่อง

จนล่วงเลยระยะเวลา ๕ ปี จึงเป็นเพียงประเด็นการกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีเองที่หยิบยกขึ้นมา เพื่อให้คำอุทธรณ์ของตนเองมีน้ำหนักกลบเกลื่อนประเด็นหลักของคดีที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถ กลับเข้ารับราชการได้ด้วยเหตุผลการขาดคุณสมบัติทั่วไปตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) จึงไม่มีประเด็นการปฏิบัติหน้าที่ ล่าช้าของเจ้าหน้าที่ด้วยมูลเหตุนี้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตำแหน่งนักวิชาการประกันสังคม ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สำนักงานประกันสังคม จังหวัดเลย ถูกดำเนินการทางวินัยจากกรณีกล่าวหาว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานประกันสังคม ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สังกัดสำนักงานประกันสังคม จังหวัดบุรีรัมย์ อนุมัติส่งจ่ายเงินให้แก่นางสาวเพ็ญจันทร์ สีนางใย กรณีคลอดบุตร โดยที่ปรากฏหลักฐานเชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้คลอดเด็กชายศุภวัฒน์ ศุภผล ผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีอำนาจพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับคำขอรับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ กลับพิจารณาดำเนินการอนุมัติและส่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนในเรื่องที่ ตนรู้ว่าเป็นเท็จ เพื่อให้นางสาวเพ็ญจันทร์ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดีได้รับ เงินประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรโดยมิควรได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งลงโทษปลด ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา ก.พ. มีมติให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิ่มโทษจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการฐานทุจริต ต่อหน้าที่ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ โดยผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ต่อมา ได้มีพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐

/มีผลบังคับ...

มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง อยู่ก่อน หรือในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ และได้รับโทษทางวินัยแล้วทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์นั้น มิได้เคยถูกลงโทษทางวินัยในกรณีนั้นมาก่อน ข้าราชการพลเรือนที่ถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการที่ได้รับการล้างมลทิน สามารถยื่นคำขอบรรจุกลับเข้ารับราชการได้ เพราะถือว่าบุคคลผู้ยื่นคำขอนั้นไม่เป็น ผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปสำหรับบุคคลที่จะเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นคำขอลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ขอลงกลับเข้ารับราชการ และได้มีหนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ขอความเป็นธรรมต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานขอให้พิจารณาคำร้องขอกลับ เข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สมควรรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ด้วยเหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการเนื่องจากเป็นผู้บกพร่อง ในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคมตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ และเมื่อพิจารณาโดยคำนึงถึงความจำเป็น และประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ ในขณะที่นั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลน บุคลากรในตำแหน่ง ประเภท สายงาน และระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๓๑๖๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาปฏิเสธการกลับ เข้ารับราชการให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าว แต่ปลัดกระทรวงแรงงานวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ตามหนังสือกระทรวงแรงงาน ลับ ที่ รง ๐๒๑๑.๕/๐๖๒๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัย ดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกถอนคำสั่ง ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ปฏิเสธไม่รับผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น ต่อศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๓๑๖๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และผลการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งไม่รับบรรจุกลับเข้ารับราชการตามหนังสือกระทรวงแรงงาน ลับ ที่ รง ๐๒๑๑.๕/๐๖๒๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ปฏิเสธไม่รับผู้ฟ้องคดี

/กลับเข้ารับ...

กลับเข้ารับราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนต้องมีคุณสมบัติทั่วไปดังต่อไปนี้ ... (๗) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนต้องมีคุณสมบัติทั่วไป และไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ ก. คุณสมบัติทั่วไป (๑) มีสัญชาติไทย (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปี (๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขด้วยความบริสุทธิ์ใจ ข. ลักษณะต้องห้าม ... (๔) เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ... (๑๐) เป็นผู้เคยถูกลงโทษไล่ออก เพราะกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่น ... วรรคสอง บัญญัติว่า ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนซึ่งมีลักษณะต้องห้ามตาม ข. (๔) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) หรือ (๑๑) ก.พ. อาจพิจารณา ยกเว้นให้เข้ารับราชการได้ แต่ถ้าเป็นกรณีมีลักษณะต้องห้ามตาม (๘) หรือ (๙) ผู้นั้นต้องออกจากงานหรือออกจากราชการไปเกินสองปีแล้ว และในกรณีมีลักษณะต้องห้ามตาม (๑๐) ผู้นั้นต้องออกจากงานหรือออกจากราชการไปเกินสามปีแล้ว และต้องมีใช่เป็นกรณีออกจากงานหรือออกจากราชการ เพราะทุจริตต่อหน้าที่ มติของ ก.พ. ในการยกเว้นดังกล่าวต้องได้คะแนนเสียงไม่น้อยกว่า สี่ในห้าของจำนวนกรรมการที่มาประชุม การลงมติให้กระทำโดยลับ วรรคสาม บัญญัติว่า การขอยกเว้นตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนด และวรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีตามวรรคสอง ก.พ. จะยกเว้นให้เป็นการเฉพาะราย หรือจะประกาศยกเว้นให้เป็นการทั่วไปก็ได้ และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า พนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งไม่ใช่ออกจากงานในระหว่างทดลองปฏิบัติงานหรือข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ และไม่ใช่ข้าราชการการเมือง ข้าราชการวิสามัญ หรือข้าราชการซึ่งออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้ใดออกจากงานหรือออกจากราชการไปแล้ว ถ้าสมัครเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและทางราชการต้องการจะรับผู้นั้นเข้ารับราชการให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ ทั้งนี้ จะบรรจุและแต่งตั้งให้

/ดำรงตำแหน่ง...

ดำรงตำแหน่งประเภทใด สายงานใด ระดับใด และให้ได้รับเงินเดือนเท่าใดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๓ กำหนดว่าผู้ซึ่งจะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) หรือ (๑๑) และเป็นกรณีที่ ก.พ. อาจพิจารณาขอยกเว้นให้เข้ารับราชการได้ตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง ถ้าประสงค์จะขอให้ ก.พ. พิจารณายกเว้นเพื่อเข้ารับราชการ ให้ยื่นคำขอตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ข้อ ๔ กำหนดให้ผู้มีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือนที่ประสงค์จะเข้ารับราชการยื่นคำขอตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด พร้อมทั้งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า คำขอตามข้อ ๔ ให้ยื่นดังนี้ ... (๒) ในกรณีที่ประสงค์จะเข้ารับราชการตามมาตรา ๕๖ หรือกลับเข้ารับราชการตามมาตรา ๖๓ วรรคสี่ หรือสมัครเข้ารับราชการตามมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ให้ยื่นต่อหัวหน้าส่วนราชการที่จะเข้ารับราชการ วรรคสอง กำหนดว่า ให้ส่วนราชการที่ได้รับคำขอตาม (๒) พิจารณาคำขอดังกล่าว โดยหากไม่ประสงค์จะให้ผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้แจ้งให้ผู้นั้นและสำนักงาน ก.พ. ทราบ แต่ถ้าประสงค์จะให้ผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้ส่งคำขอและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเหตุผล และความจำเป็นที่จะให้ผู้นั้นเข้ารับราชการให้เลขาธิการ ก.พ. เพื่อดำเนินการต่อไป และพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๕ บัญญัติว่า ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้นๆ

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการตำแหน่งนักวิชาการ ประกันสังคม ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สำนักงานประกันสังคมจังหวัดเลย ต่อมาเมื่อกรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานประกันสังคม ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สังกัดสำนักงานประกันสังคมจังหวัดบุรีรัมย์ กรณีผู้ฟ้องคดีอนุมัติส่งจ่ายเงินให้แก่นางสาวเพ็ญจันทร์ สีนางโย กรณีคลอดบุตร โดยที่ปรากฏหลักฐานเชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้คลอดเด็กชายศุภวัฒน์ ศุภผล ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีอำนาจพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับคำขอรับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓

/กลับพิจารณา...

กลับพิจารณาดำเนินการอนุมัติและสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนในเรื่องที่ตนรู้ว่าเป็นเท็จ เพื่อให้นางสาวเพ็ญจันทร์ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดีได้รับเงินประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรโดยมิควรได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑๒๒๗/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา ก.พ. มีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิ่มโทษจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ไป กรณีจึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย และได้รับคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการก่อนวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลใช้บังคับ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้อยู่ในข่ายได้รับการล้างมลทิน โดยให้ถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยตามคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีดังกล่าวมาก่อนตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิที่จะยื่นคำขอกลับเข้ารับราชการได้ แต่โดยที่พระราชบัญญัติเดียวกัน มาตรา ๕ บัญญัติให้ล้างมลทินแก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัย ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้นๆ โดยบทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้ลบล้างพฤติการณ์การกระทำผิดที่ผ่านมาของผู้กระทำผิดแต่อย่างใด ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ ซึ่งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ได้แจ้งเวียนแนวทางปฏิบัติมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กรณีการบรรจุข้าราชการผู้ซึ่งออกจากราชการ เพราะกระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการ ในกรณีการล้างมลทินตามกฎหมายล้างมลทิน ซึ่งในขณะนั้นเป็นการล้างมลทินข้าราชการกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๗ ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๕๓๗ ว่าแม้ว่าผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยจะไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ (๑๐) (๑๑) (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๗ เพราะได้รับล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๕๓๗ แต่ผู้นั้นอาจเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๗ ก็ได้ ถ้าหากการกระทำอันเป็นเหตุให้ถูกลงโทษ ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการนั้นเป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดี เพราะการล้างมลทิน

/ตามพระราชบัญญัติ...

ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ นั้น ล้างแต่เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างการกระทำผิดนั้นด้วยไม่ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีคำขอกลับเข้ารับราชการ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพิจารณารับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำต้องดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ซึ่งกำหนดให้ผู้มีลักษณะต้องห้ามประการหนึ่งประการใด ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. และมีความประสงค์จะเข้ารับราชการ ให้ยื่นคำขอยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งเหตุผล ความจำเป็นที่จะให้กลับเข้ารับราชการต่อเลขาธิการ ก.พ. เพื่อดำเนินการต่อไป ดังนั้น ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการหรือไม่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจที่จะนำพฤติการณ์การกระทำที่ผ่านมาของผู้ฟ้องคดีมาประกอบการวินิจฉัย โดยคำนึงถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับประกอบในการพิจารณาให้ความเห็นชอบด้วย เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงและได้มีการตรวจสอบพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดี ปรากฏข้อเท็จจริงอันพึงได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้ฟ้องคดีในขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานประกันสังคม ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สังกัดสำนักงานประกันสังคมจังหวัดบุรีรัมย์ ได้อนุมัติส่งจ่ายเงินให้แก่นางสาวเพ็ญจันทร์ กรณีคลอดบุตร โดยที่ปรากฏหลักฐานเชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้คลอดเด็กชายศุภวัฒน์ ศุภผล ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีอำนาจพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับคำขอรับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ กลับพิจารณาดำเนินการอนุมัติและส่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนในเรื่องที่ตนรู้ว่าเป็นเท็จ เพื่อให้นางสาวเพ็ญจันทร์ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดีได้รับเงินประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรโดยมิควรได้ อันเป็นการแสวงหาผลประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น กรณีจึงเป็นการอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ พฤติการณ์ของการกระทำของผู้ฟ้องคดีในฐานะและตำแหน่งดังกล่าว ย่อมมีอาจสร้างความเชื่อมั่น เชื่อถือ และความเคารพศรัทธาแก่ประชาชนที่คาดหมายว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการจะปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของทางราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต การที่ผู้ฟ้องคดีอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวจึงเข้าข่ายเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม อันมีลักษณะต้องห้ามที่ไม่อาจเข้ารับราชการได้ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔)

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ และเมื่อพิจารณาโดยคำนึงถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรในตำแหน่ง ประเภทสายงาน และระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีระบุเหตุผลพร้อมข้อมูลสนับสนุนการขอกลับเข้ารับราชการเพียงว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ประกอบอาชีพใดขอความอนุเคราะห์ให้ได้กลับเข้ารับราชการ เพื่อว่าเมื่อเกษียณอายุราชการจะได้มีรายได้จากเงินบำนาญ โดยไม่ได้แสดงว่าจะนำความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่มีเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๒/๓๑๖๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และผลการพิจารณาอุทธรณ์ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือกระทรวงแรงงาน ลับที่ รง ๐๒๑๑.๕/๐๖๒๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ โดยอาศัยเหตุดังกล่าวนั้น จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในสำนวนคดีนี้ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดแสดงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้คณะกรรมการที่มาประชุมลงมติแต่อย่างใด ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแฟ้มประวัติและประวัติการปฏิบัติหน้าที่ราชการ พร้อมความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ที่มีเพื่อจะใช้เพื่อประโยชน์ของทางราชการตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด พร้อมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยครบถ้วนแล้ว และข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้รับหนังสือขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้ว แต่ไม่ดำเนินการเสนอตามขั้นตอนที่เกี่ยวข้องเพื่อเสนอคณะกรรมการจรรยาเวลาว่างเลยเกือบ ๕ ปี จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ทั้งกรณีของผู้ฟ้องคดีจะต้องนำหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับ มิใช่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จนเป็นเหตุให้เกิดความไม่เป็นธรรมและเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า จากสำเนาภาพถ่ายคำขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ยื่นคำขอดังกล่าว ณ กองการเจ้าหน้าที่สำนักงานประกันสังคม เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เลขที่รับ ๘๑๐๗ นอกจากนี้

/ปรากฏหลักฐาน...

ปรากฏหลักฐานการนำส่งหนังสือทางโทรสารหมายเลข ๐๒๙๖๘๗๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๑ เวลา ๙.๔๗ นาฬิกา ซึ่งเป็นหมายเลขโทรสารของกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานประกันสังคม อันถือได้ว่าเป็นการส่งสำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทางหนึ่ง แม้จะไม่ปรากฏหลักฐานการลงรับหนังสือดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงาน ผู้รับหนังสือดังกล่าวก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้โต้แย้งหรือพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการยื่นหรือการรับคำขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้ว แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาคำขอกลับเข้ารับราชการตามหนังสือฉบับข้างต้น จนกระทั่งระยะเวลาว่างเลยเกือบ ๕ ปี ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรม ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่สมควรบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ด้วยเหตุที่ว่าผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ที่มิได้มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการเนื่องจากเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี จนเป็นที่รังเกียจของสังคม อันเป็นคุณลักษณะของบุคคลที่จะเข้ารับราชการที่บัญญัติรับรอง โดยมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ในการเป็นคุณสมบัติทั่วไป และโดยมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในฐานะลักษณะต้องห้าม จึงเห็นได้ว่า บทบัญญัติ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการที่บุคคลจะกลับเข้ารับราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในส่วนที่จะ ปรับบทแก้กรณีของผู้ฟ้องคดีหาได้มีความแตกต่างกันอันจะทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญ ดังนั้น แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้พิจารณาคำขอกลับเข้ารับราชการ ของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ล่าช้าก็หาได้มีผลเปลี่ยนแปลงให้ผู้ฟ้องคดีไม่เป็น ผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ซึ่งเป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้าม ในการเข้ารับราชการได้ ประกอบกับในการพิจารณาคำขอกลับเข้ารับราชการ พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๖๕ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ใดออกจากราชการไปแล้ว และไม่ใช่นกรณียอกจากราชการในระหว่างทดลอง ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ถ้าสมัครเข้ารับราชการและทางราชการต้องการจะรับผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๒ สั่งบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์

/และวิธีการ...

และวิธีการที่ ก.พ. กำหนดได้ และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า พนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งไม่ใช่ออกจากงานในระหว่างทดลองปฏิบัติงานหรือข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ และไม่ใช่ข้าราชการการเมือง ข้าราชการวิสามัญ หรือข้าราชการซึ่งออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้ใดออกจากงานหรือออกจากราชการไปแล้ว ถ้าสมัครเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และทางราชการต้องการจะรับผู้นั้นเข้ารับราชการให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ ทั้งนี้ จะบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ประเภทใด สายงานใด ระดับใด และให้ได้รับเงินเดือนเท่าใดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด จึงเห็นได้ว่า บทบัญญัติในการพิจารณาคำขอลับเข้ารับราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่างก็ได้วางแนวทางในการพิจารณาไว้ไม่แตกต่างกัน โดยกำหนดให้อยู่ในดุลพินิจของหัวหน้าส่วนราชการที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่จะพิจารณาตามความจำเป็นและประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ เมื่อปรากฏว่า ในขณะที่นั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรในตำแหน่ง ประเภท สายงาน และระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีมีคำขอลับเข้ารับราชการโดยไม่ได้แสดงเหตุผลและความจำเป็นที่จะนำความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ที่มีเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่มีข้อพิจารณาสนับสนุนอย่างเหมาะสมกับสภาพข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโดยถูกต้องแล้ว และเมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีจึงไม่มีเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องขอยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) ในการบรรจุกลับเข้ารับราชการ ตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๓ และข้อ ๕ ฉะนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องตามคำขอลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีแล้วไม่เสนอเรื่องตามคำขอดังกล่าวให้ ก.พ. พิจารณายกเว้นให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยเช่นเดียวกัน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

/เมื่อได้...

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการ และคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงมิได้เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

Dr. Sual

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายชั่งทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางรัตาวรรณ วานิช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๑๒

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายพัลลภ รัตนจันทร์

